

A közbeszerzési eljárás fogságában

A közbeszerzési eljárások drágítják, lassítják a vásárlásokat, hiszen bizottságot hoznak létre, szabott díjazással, határidőkkel és egyáltalán nem biztos, hogy szakmai, valamint pénzügyi tekintetben a legjobb megoldást eredményezik...

Temérdek nehézséget jelent az együttesek életében, hogy a törvényi szabályozás szerint csak nyolcmillió forint alatt vásárolhatnak hangszert közbeszerzési eljárás nélkül. Sok muzsikus ugyanis ragaszkodik adott márkákhoz, mesterekhez, arról nem is beszélve, hogy a zenéléshez nem feltétlenül a legolcsóbb instrumentum a legjobb. Előfordul, hogy sürgősen szükség van a hangszerekre, ha azonban teljesen szabályosan hajtják végre az eljárást, előfordulhat, hogy több évet is kell egy-egy kiválasztott darabra várniuk. Éppen ezért a Nemzeti Filharmonikusok beadvánnyal fordultak a tárcához, kérve ennek a rendelkezésnek a módosítását, s bíznak abban, hogy más együttesek is csatlakoznak a kezdeményezéshez.

Szilárd Csaba, a Nemzeti Filharmonikusok gazdasági igazgatója tájékoztatása szerint a közbeszerzésről szóló törvény a hangszervásárlásra is 8 millió forintos, úgynevezett nemzeti felső határt állapít meg, azaz ha egy társaság egy éven belül ezen érték felett akar hangszert vásárolni, azt csak közbeszerzés útján teheti, függetlenül attól, hogy mesterhangszert kíván-e vásárolni vagy egy egyszerűbb pikkolót. Ez a rendelkezés minden olyan intézményre vonatkozik, amelynek bevételének a nagyobbik része az államtól származik, így a zenekarok jelentős részét érinti. Tehát közbeszerzést kell hirdetniük, ha átlépik az uniós határt, ami 50 millió forint, vagy a nemzetit, ami 8 millió. Hozzáteszi, nem tudni, hogy akkor, amikor összeállították ezt a törvényt és felsorolták, hogy mi hová tartozik, akkor a hangszereket miért ebbe a nemzeti, nyolcmillióes kategóriába sorolták. Már csak azért is kérdés

ez, mert ma már szinte minden hangszer ára nyolcmillió forint fölötti. Az együttesek számára az is gondot jelent, ha a közbeszerzés során valaki alacsony árat ígér, megnyeri a beszerzést, de olyan instrumentummal, ami nem véletlenül kerül ennyibe, és nem nagyon fogják használni...

Szilárd Csaba úgy vélekedik: „egy igazi művész a hangszerével vérrokonságban van, tehát nemcsak a márkához, hanem a kereskedőhöz is ragaszkodik. Alkalom adtán nem érdekli, hogy melyik drágább vagy olcsóbb. Egyetlen elv vezérli, hogy olyan hangszere legyen, amelyen a lehető legjobban tud játszani, s amellyel teljesen meg van elégedve.”

A Nemzeti Filharmonikusoknak emiatt a rendelkezés miatt több mint két évet kellett várniuk arra, hogy megkapják azt a timpanit, amelyet az ütőhangszeres művészüik kiválasztott. Ennyi időbe telt ugyanis, amíg a megfelelő procedúrát végigjárták, hiszen ennek az ára két és félszerese a nyolcmilliónak... Azt, amelyet most megvesznek, egyetlen, dán cég gyártja. A művésznek erre van szüksége, mást nem tart ezzel felcserélhetőnek. Végigjárták a közbeszerzés minden pontját, s persze arra is vártak, hogy a hangszer elkészüljön, hiszen egy ilyen ütős hangszert csak rendelésre készítenek. Mindez két esztendőbe telt, arról nem is beszélve, hogy a szabályos eljárás-hoz egy társaságot is be kellett vonniuk az ügyintézésbe, amely szintén ráteszi a megfelelő százalékot az árra... Ennek a hangszernek a közbeszerzési dokumentációja körülbelül 10 centi vastag dossziét tölt meg. Azért fordultak a minisztériumhoz, mert ha átteszik az ötven millió forintos kategóriába a hangszereket, akkor nyugodtan gazdálkodnak, s a művész is az általa kiválasztott darabot kapja meg. Nem költünk természetesen egy fillérrel sem többet a keltetésnél, de legalább időt is megspórolunk. Arról nem is beszélve, hogy mi történik akkor, ha egy hangszert azonnal pótolni kell, előre nem látható okok miatt.

A közbeszerzési eljárások drágítják, lassítják a vásárlásokat, hiszen bizottságot hoznak létre, szabott díjazással, határidőkkel és

egyáltalán nem biztos, hogy szakmai és pénzügyi tekintetben a legjobb megoldást eredményezik...

„Tényleg azt érezzük, hogy a hangszerek közbeszerzés útján történő vásárlása bántóan alacsony, magas művészi színvonal teljesítését. Ezért nagyon fontos lenne, ha a hangszerekre és a hangszertartozékokra nem vonatkozna ez a nemzeti értékhatár” – mondja befejezésként Szilárd Csaba.

* * *

„Ezt az összeget indokolatlanul alacsonynak tarjuk”

„A közbeszerzési eljárások adminisztratív teendői nagyon hosszú időt vesznek igénybe, költségesek – Lukácsné Győző, a Szegedi Szimfonikus Zenekar igazgatója szerint is. – A közbeszerzési törvény teljes körű ismerete nélkül nem lehet az eljárást lebonyolítani. Intézményünk nem alkalmaz közbeszerzési szakembert, külső céget kell megbízni a közbeszerzési eljárás lebonyolításával, ami további plusz kiadásokat jelent az intézmény részére. Általában évente nagyobb összegben vásárolunk hangszereket, a 8 millióes keretet 1-2 nagyobb értékű hangszer vásárlásával el is érjük, ezért ezt az összeget indokolatlanul alacsonynak tartjuk. Az évente beszerzésre kerülő búrok, nádak értéke 3-4 millió forint, tudomásunk szerint ezeket is a 8 millióes keretbe kell számítani. Külön gondot jelent, hogy amennyiben zenekari művészüink egy konkrét hangszert szeretne megvásárolni, az eljárás nagymértékben megnehezíti a hangszer beszerzését. Sok esetben ezért nem is sikerül azt az instrumentumot megvásárolni, amit ténylegesen szeretnénk. Valójában úgy gondoljuk, az a szándék, hogy olcsóbban jussunk hangszerekhez végeredményben több kiadást jelent számunkra, mintha közvetlenül a gyártótól, vagy szaküzletből vásárolnánk. Bízunk benne, hogy hamarosan változtatni fognak a törvényalkotók ezen a nem igazán szerencsés helyzeten.”

R. Zs.